

Harnach

ZAHŘADA

A HLASY Z TEMNOTY

dětský thriller

Ilustrace: Jan „Optik“ Duchoň

 C PRESS

Zahrada a hlasy z temnoty

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na
www.cpress.cz
www.albatrosmedia.cz

Harnach

Zahrada a hlasy z temnoty – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

HARNACH

ZAHRADA A HLASY Z TEMNOTY

DĚTSKÝ THRILLER

 P R E S S

*Mnoho díky Mirovi za veškerou jeho pomoc.
A ještě víc díky mé milované ženě Vladěce za všechno, co pro mě dělá,
a také za to, že mě seznámila s Mirou.*

© Harnach, 2022

ISBN tištěné verze 978-80-264-4355-1

ISBN e-knihy 978-80-264-4358-2 (1. zveřejnění, 2022) (epub)

ISBN e-knihy 978-80-264-4359-9 (1. zveřejnění, 2022) (mobi)

ISBN e-knihy 978-80-264-4357-5 (1. zveřejnění, 2022) (ePDF)

DÍL PRVNÍ

NÁVŠTĚVNÍK

Marty ležel na zahradě u bazénu jejich vily. Prázdniny pomalu končily. Nebo spíš končily rychle, do školy musí už za týden. Přesně za týden, ano, takhle moc se to přiblížilo. Celé dva měsíce si na školu nevzpomněl, protože si každou vteřinu užíval léto a volno. Rodiče mu uměli vyplnit prázdninové dny, takže byl na dvou rodinných dovolených, jednom letním táboře a jednom sportovním soustředění s oddílem orientačního běhu. Všehovšudy za celé prázdniny strávil doma jen tři dny.

Soustředění byl pravděpodobně další tátův pokus dostat Martyho zpátky k nějakému sportu a obnovit v něm touhu po soutěžení. Znovu, protože od té havárie Marty takovou touhu pořád necítil. Uplynulo už víc než půl roku, co jeho kariéru motokárového šampiona ukončila kolize s jeho nejlepším kamarádem Bertem. Martymu se nic nestalo, zato Bert ještě pořád leží v nemocnici a vypadá to, že už nikdy nebude chodit.

Nikdy.

Není jasné, kdo to zavinil, přesný důvod havárie se nezjistil. A to ho depťá, ta nejistota, jestli on, Marty, může za Bertovo zmrzačení. Všichni mu opakují, ať se neobviňuje. Ale on neví a s touhle nejistotou, s tímhle pocitem viny se celou dobu učí žít.

Proto už do motokáry nikdy nesedne. Nemůže.

Proto taky táta, bývalý reprezentant a zapřísáhlý sportovec, Martyho přeměroval na orientační běh. Dřív by Martymu vadilo, že se ho táta snaží postrkovat, dřív... Ale na začátku prázdnin pochopil, že to táta myslí dobře. Tehdy, když poprvé vstoupil do Zahrady, zažil v ní mnoho nebezpečí, a dokonce musel napnout všechny síly, aby si zachránil vlastní život. Tehdy poznal, že mít natrénováno se vyplatí. Takže si soustředění užil. Naučil se nové, skvělé věci – pohybovat se v terénu, číst mapu a taky si zlepšil fyziku. Běhání po lese dá docela zabrat. Zažil i pár okamžiků, kdy si na Berta skoro nevzpomněl.

Pár. Opravdu jenom pár...

Teď ležel u bazénu a přemýšlel, že za týden prázdniny končí. Což znamená, že rok právě teď vstupuje do své nejprotivnější části.

Konec srpna a začátek září Marty neměl rád a nebylo to jenom kvůli začátku školy. Ten v tom svou roli hrál, určitě. Ale současně to bylo období katastrof. Končilo příjemné léto a přicházel studený a lezavý podzim. Dny se zkracovaly, slunce už tolik nehřálo a vůbec, ubývaly ty příjemné letní věci a přibývalo těch míně příjemných věcí, podzimních. Jednoznačně období katastrof. A špatné nálady.

Úvahu o období katastrof neměl Marty ze své hlavy; říkal jim to jejich dějepisář, který je upozornil, že právě na začátku září se přihodily nejhorší katastrofy lidstva. Například začala druhá světová válka nebo teroristi zaútočili na dvojčata v New Yorku. Takže se jednalo o vědecky potvrzenou pravdu – na Martyho se řítilo několik nejblbějších týdnů v roce.

Ale zrovna teď si z konce prázdnin těžkou hlavu nedělal. Na zahradním lehátku přemýšlel nad tím, že týden je dostatečně dlouhá doba na to, aby si dal dohromady všechny věci do školy, posháněl nové sešity a tužky a vůbec, aby se na školu – třeba, pokud to půjde – začal zase těšit.

No jo, ale na to je ještě čas. Zatím ještě pořád leží na zahradě u bazénu a ještě pořád nemusí dělat vůbec nic. Slunce peče a vedro si pobyt u vody

přímo vynucuje. Proto tady ještě před chvílí ležela taky jeho ségra Teza se dvěma kamarádkami a opalovaly se.

Teza byla Martyho dvojče. Stejně jako on měla za pár dní nastoupit do sedmičky, jen na rozdíl od Martyho ona se rozhodla zůstat na jejich staré škole, blízko starého bydliště ve staré čtvrti. Na novou adresu se přestěhovali na začátku prázdnin.

Ještě před chvílí tady Teza a její kamarádky po Martym popuzeně pukovaly a tvářily se, jako kdyby jim snad překážel. V žádném případě ale nehodlal odcházet a vyklízet Tezině partě pole. Neměla právo to po něm chtít, bazén byl stejně jeho jako její, nikdo z nich nemohl toho druhého vyhazovat.

Nakonec holky odešly samy. Marty měl dál svůj klid. Ležel a nemyslel na nikoho a na nic. Relaxoval. Ještě týden. Ach jo, jenom týden...

Mimoděk začal vzpomínat na všechno, co zažil. Bylo toho hodně, vzpomínky se mu míhaly před očima. Vynořily se ty ze začátku prázdnin. Zase. Vždycky v něm vyvolaly lehké mrazení vzadu na krku.

Nevzpomínal na Zahradu rád.

Kdykoli mu přišla na mysl, nejdřív v něm vytanul ten pocit bezmoci, který cítil v Zahradě, když v ní málem přišel o život. A taky si vzpomněl na nečinnost a lhostejnost velesestry Sophie a všech v Zahradě, když je Teza prosila, aby Martymu pomohli. Nepomohli! Vůbec nijak! Dobrodružství, které tam Martyho potkalo, nebylo příjemné a mohlo skončit hodně špatně. Nic, co by si chtěl připomínat. Naštěstí na nějaké vzpomínání neměl o prázdninách čas.

Navíc Zahrada teď ležela na druhém konci města, daleko od míst, kam by se Marty dostal jenom tak. A nic ho netáhlo, aby se přes celé město za Zahradou vydal úmyslně. Vůbec nic.

Vždyť ho přece chtěli zabít! Nejdřív Martyho obelstili, namluvili mu, že potřebují jeho pomoc, a pak, když jim pomohl, se na něho vykašlali. Na něho i na Tezu. Nebyli to kamarádi, i když si to Marty nejdřív myslel. Ani

Šípek s Čajinkou, mluvící růžové keře, ani Sophie. Protože co si myslet o někom, kdo se dívá, jak bojujete o život, a nehne ani prstem? Ať si dál mají to svoje čarodějné zahradní království, nebo co to je! Ať si v něm žijí sami pro sebe, ale s Marty ať už nepočítají!

Po téhle zkušenosti Marty dobře věděl, že pomáhat je sice správné, ale někdy by se měl člověk pořádně přesvědčit, komu pomáhá, a hlavně jestli si ten někdo pomoc vůbec zaslouží.

Dál ležel u zahradního bazénu jejich nové, moderní vily. Hlavu měl dokonale prázdnou. Užíval si pomalu plynoucí čas.

Dokud se Teza nevrátila.

„Tak holky už šly, jsi rád?“ začala a Marty hned věděl, že se jeho ségra chce pohádat. Svou předchozí přítomností je fakt naštvál, narušil jejich holčičí společný čas, teď už to bylo jasné. „Jako kdybys nám nemohl nechat trochu soukromí, brácha,“ vyčítala Teza.

„Sorry, ségra, ale nemáš právo mě odtud vyhazovat. Víš, co říkala máma,“ odpověděl Marty naprosto klidně, protože se rozhodně nehodlal nechat vyrušit ze své momentální pohody. „Takže se na mě nezlob, jenom si tím sama kazíš náladu.“

„Někdy jsi pěkně trapnej, víš to?“ prohlásila Teza, ale to už byla na odchodu.

Hádka se dneska nekoná, pomyslel si Marty a byl na sebe pyšný, jak se mu útok podařilo odvrátit důmyslnou taktikou klidné odpovědi.

Teza se dobrodružství v Zahradě na začátku prázdnin taky účastnila a rozhodně ne jenom jako divák. Přesto ani s ní se o tom všem kolem Zahrady nebavil. Všehovšudy na to přišla řeč dvakrát a ani pro jednoho z nich to nebylo příjemné vzpomínání, takže se na to vykašlali. Zahrada prostě byla omyl, chyba v úsudku, kterou ani jeden už nikdy nezopakují.

„JÉÉÉŽIŠKUMALJÁÁÁ, TO JE KLLLÁÁSNÝ MALINKÝÝÝ!!!“ spustila najednou Teza pištivým tónem tak nahlas, že se Marty opravdu lekl. Posadil se na lehátko, aby se podíval, co se proboha stalo.

Teza se pitvořila jako malý děcko a malými krůčky se posunovala směrem k nízkému keři vpravo od Martyho. „Pocééém, dlobečku maličkéeéj. Pojd', neboj se, ňufátko...“

Marty přemýšlel, čím ten keř Tezu tolik okouzlit...

Správnou odpověď dostal vzápětí. Zpoza keře pomalu a nejistě vyšlo malé kotě.

Ustrašeně vykouklo mezi přízemními lístky. Osmělovalo se, hledalo odvahu. Ale jakmile Teza znovu vykřikla něco děsně infantilního, honem se skrčilo zpátky a zmizelo.

„Jo, kočky, to je něco pro Tezu,“ zašeptal si Marty pro sebe a znovu nemohl uvěřit, že tak chytrá, bez přehánění geniální holka jako Teza má takový pošahaný záliby.

Teza se znovu snažila zaujmout pozornost koťátka a přilákat ho k sobě. Zjevně bez úspěchu. Udělala pár krůčků v pokusu kotě chytit. Marty věděl, že by pak následoval nekonečný přívál mazlení a rozmazlování. To by žádáný tvor nemohl přežít ve zdraví. Koťátko jako by to tušilo taky a drželo se od Tezy v bezpečné vzdálenosti.

Když Teza pochopila, že takhle hlučně se na něj nesmí, zklidnila se, čupla si nedaleko keříku a nataženou rukou začala kotě lákat k sobě. Podařilo se jí pouze to, že kotě velmi opatrně vyšlo celé ze stínu keře, na půl cesty mezi keřem a Tezou, a ostražitě vyčkávalo.

Marty na něj koukal. Malé, obyčejné kotě.

Jemu osobně by bylo úplně ukradené, kočky neprožíval. Ale musel uznat, že tohle kotě něčím vzbuzovalo sympatie i u něho. Něčím zvláštním, co nejdřív neuměl pojmenovat. Přemýšlel, co způsobuje ten divný pocit. Vypadalo neskutečně vyhuble, jako kdyby ho někdo týral hladem. Ve spodní části hrudníku viděl všechna žebra a břicho mělo tak propadlé, až se zdálo, že zadní nohy jsou propojené se zbytkem těla jenom malým mostkem. Rozhodně netvořily s tělem jeden souvislý celek.

Jasně, tohle bylo asi to, co Martymu na tom koťátku připadalo divné. Ale jistý si nebyl, pořád měl dojem, že je v tom ještě něco...

„Božítku, ty jsi ale ubožátko hladový. Kdo s tebou co prováděl?“

Taky Teza si všimla, jak koťátko vypadá špatně. „Počkej, přinesu ti mlíčko. Neboj, tady se budeš mít jako u maminky.“

Teza odběhla do kuchyně pro něco na jídlo a kotě její prudký pohyb znovu vyděsil natolik, že odskočilo zpátky pod svůj keř a pozorovalo okolí. Ze šera pod keřem těkala dvě bystrá očka.

„Tezo,“ zavolal Marty dozadu do domu, „mlíko mu nenes, spíš něco neutrálního, jakože dietního. Pokud dlouho nejedlo, mlíko by pro něj mohlo být hodně složitý sousto.“

Teza se vrátila zpátky a klasicky si jela svou vlastní linku, ať si Marty říká, co chtěl. Nesla plnou misku polotučného trvanlivého mléka, které si táta dával do kafe. Copak tohle umělý, stokrát převařený mlíko pijou malá koťata?

„Na, čičiči, papáníčko. Pojď si dát do čumáčku, mourku malinkatej. Hodná Tejezka ti přinesla mlíčko,“ poslouchal Marty, jak se z Tezy z ničeho nic stala narůžovělá, ušišlaná milovnice zatoulaných koček. „No tak. Ničeho se neboj, to je dobří papáníčko,“ přesvědčovala Teza.

Zdálo se, že koťátko ví přesně, co mu svědčí. Jeho kočičí oči svítily ze stínu nízkého keře, ale aby se přišlo napapat „dobřího“ mlíčka, to ho ani nenapadlo. Začínalo se Martymu opravdu líbit.

Teza si ještě chvíli hrála na starostlivou pečovatelku a lákala koťátko, které se ale ze svého postoje nepohnulo ani o kousek. Z keře vůbec nevylezlo. Teza to zkusila snad padesátkrát, než konečně pochopila, že o její starostlivou péči tady žádné koťátko nestojí. Zvedla se a uraženě odkráčela pryč, přičemž prohlásila něco v tom smyslu, že koťata jsou sice kjút, ale konkrétně tohle právě promeškalo životní šanci mít se u tety Terezy nejlíp na světě. Taky se jasně vyjádřila, že kdo neví, co je pro něj nejlepší, ten ať si trhne tlapkou.

Marty s koťátkem osaměli.

Položil si hlavu zpátky na lehátko a vrátil se k relaxování. Konečně ho tady už nikdo nerušil.

Jenom to divné kotě. Určitě je pořád přikrčené pod keřem a kouká na něho těma svýma svítícíma očima. Ale co, ať si dělá, co chce! Jídlo ať si najde samo, myší je tady přece v poslední době dost.

Obloha nad Martym měla úžasnou, až filmově modrou barvu a jenom občas se na ní objevil bílý mráček, který pomalu, pomaloučku proplul z jedné strany obzoru na druhou. Jako když přes pastvinu přehopsá malá chundelatá ovečka. Nebo malé chundelaté...

... KOŤÁTKO. Sakra, to blbý kotě nešlo Martymu z hlavy! Vůbec se nemohl soustředit na svoje krásné nicnedělání.

„Ještě jsi tady, otravo?“ promluvil Marty na kotě a ani se při tom neobtěžoval otevřít oči, protože stejně žádnou odpověď nedostane. Navíc dobře věděl, že tam otrava je. „Co? Nechceš jít radši k sousedům? Nebo prostě odejít pryč? Tady ti nikdo nic nedá, svou jedinou naději sis naštvál a ta už zpátky nepřijde,“ pokračoval Marty v rozhovoru, u kterého ale mohla mluvit jenom jedna strana. Druhá mluvit neumí.

Aspoň ne tlamičkou. Marty se po kotěti ohlédl směrem ke keři a...

BÁC!

Leknutím sletěl z lehátka. Kotě už se neschovávalo pod keřem. Stálo dva metry od něho. To ale Martyho nevyděsilo tolik jako způsob, jakým kotě stálo. Naprosto nehnutě, jako kdyby někdo dva metry od Martyho postavil hračku v životní velikosti. Veliké kočičí oči upřeně hleděly přímo Martymu do obličeje.

Ten pohled byl jiný. Divný. Celé kotě bylo divné. Mohla za to ta nepřirozená vychrtlost? Určitě, ale Marty začínal mít pocit, že je v tom i něco víc.

Když sebou Marty třísknul na zem a převržené lehátko se přes něj poskládalo, kotě vůbec nezareagovalo. Další divná věc! Jenom trošku změnilo polohu těla a pomalým pohybem váhavě couvlo o dva kroky dozadu. Víc nic. Dál na Martyho civělo tím strnulým pohledem. Oči jako mrtvé, úplně vyhaslé, bez jiskry.

„Co tak blbě čumíš?“ houkl na kotě našťavaně, „zmiz přece!“ Připadal si hloupě, že se polekal vyzábělého koťátka, a jenom doufal, že ho odněkud z patra tajně nepozoruje Teza. Tuhle scénku by měl na talíři několik nejbližších měsíců.

„Slyšíš? Uteč! Ještě si kvůli tobě namelu!“

Kotě nic.

„Tak co je?“ Marty se ho pokusil odehnat rukou. Nereagovalo. Zadupal, bez výsledku. Vůbec se nechovalo jako normální kočky. Nebylo normální.

„Co chceš, slyšíš? Buď to vysyp, anebo vypal!“ Marty už zjevně nevěděl, co by na něho zakřičel, tak z něho vypadla tahleta blbost.

„Bratr vám nic nepoví. Nemůže,“ ozvalo se za jeho zády. Otočil se...

Nikdo tam nebyl.

KAPITOLA II

ZÁŘÍCÍ

Co se to stalo?!!

Marty se rychle ohlédl k vile, ale nikoho neviděl. Navíc od vily se to nezvalo. Šlo to od plotu na ulici.

Narovnal se a pozorně poslouchal, aby mu nic neuniklo, protože před chvílí se asi přeslechl. Pomalu pohledem projížděl celý prostor kolem sebe. Pokud tady skutečně někdo mluvil, tedy pokud si to Marty nevymyslel, tak ho musí za chvíli uvidět. Ten hlas byl totiž velice blízko.

Otáčel se na všechny strany. Nikdo. Viděl jenom nehybná a prázdná okna domu a prázdnou zahradu. Občas se v mírném větříku pohnul sem tam lístek. Občas proletěl vrabec.

A pak viděl tu pouliční kočku. Zrovna seděla za drátěným plotem zahrady.

Nekouká se svým směrem? pomyslel si Marty. Pozorně se na ni zadíval.

„Moc mě těší, Zářící,“ promluvila kočka a elegantně vyskočila na vršek plotu. „Konečně se setkáváme, vyhlížíme vás tu už několik dní,“ a seskočila na pozemek zahrady.

Marty nechtěl věřit svým očím. Okamžitě se mu do hlavy vrátil začátek prázdnin a Zahrada. Něco, co by nemělo mluvit, a přesto to mluví! Tak jako tehdy! Historie se opakuje?

„Bratr má pravdu,“ pokračovala kočka, „bratr opravdu nemůže mluvit, tohle po něm nechtějte.“

„Cože?“ vzmohl se Marty jenom na překvapené vydechnutí. „Co... co... co?“ koktal zaskočeně a nevěděl, ze kterého konce tuhle zběsilou situaci uchopit. Současně si uvědomil, že hlas mluvící kočky není ten, který před okamžikem pronesl první větu. Kočičí hlas je hlubší, před chvílí nepromluvila ona, to někdo jiný.

„To vy jste mi prve odpověděl? Vy máte bratra?“

„Já mám spoustu bratrů, ano. Ale na první otázku musím odpovědět – ne, já jsem neměl tu čest vás oslovit jako první, Zářící. Tato čest připadla mému bratrovi,“ poučila ho kočka a otočila hlavičku do koruny hrušně pár metrů od Martyho. Seděla na ní veverka.

Veverka? Ano, obyčejná zrzavá veverka, ale tvářila se nesmírně důležitě.

„Poručík Jorg, těší mě,“ kníkla veverka rázně, skoro vojensky. „Důstojník legie svobodných veverek. Přicházíme za vámi v naléhavé záležitosti.“ Marty na něho zíral a přemýšlel, co je víc divné; jestli to, že veverka mluví, nebo to, že si hraje na vojáky. A že svou vojenskou šarží bere fakt vážně.

„Bratře, proč tak formálně,“ zapředla kočka líně a popošla blíž. „Nejsme u raportu, jsme mezi přáteli, jak alespoň pevně věřím. Jmenuji se Dean,“ představila se Martymu kočka, nebo teď už vlastně kocour, „kapitán brigády divokých koček a velitel spojených armád. Chápejte to tak, že k vám zavítala delegace na nejvyšší úrovni...“

„Moc mě těší. Ale nechápu, co to má znamenat...“

„Přicházíme jako vyjednaváci, pane,“ vřískla veverka a stroze zasalutovala. Jorg byl zjevně voják každým coulem svého zvířecího tělíčka. „Přicházíme jednat, s oprávněním nabídnout vám spojení a následně s vámi uzavřít pakt o společném postupu při osvobození Bezbranných. Máme zmocnění vás přimět k přátelství,“ dokníkala veverka a Marty si všiml, že na konci svého krátkého proslovu už stála v pozoru. Svou vojenskou kariéru opravdu milovala.

„Ale Jorgu, Jorgu... kamaráde...“ vrátil kocour Dean a po straně na Martyho spiklenecky mrkl. „Nabídka přátelství zní od tebe, jako kdybys držel člověku pistoli u hlavy. Zpomal trochu, zvolni, vypuť tlak, nebo u Záříčího nezbudíme nejlepší dojem. Podívej se: už teď je z nás vyděšený. Asi ještě neviděl žádného zvířecího poručíka. Natož kapitána... Mám pravdu?“ usmál se Dean na Martyho a ten se zmohl jenom na rozpačitou grimasu.

Jorg mírně znejistěl. Podíval se na Deana, pak na Martyho a bylo vidět, že ta kočičí lenivá nátura není ani trochu podle jeho vkusu. Pokud je Dean nejvyšší velitel nějaké armády, jak před chvílí prohlásil, rozhodně Martyho zajímá, jak to v té armádě mají s disciplínou.

„Jsme na misi, kapitáne!“ ohradil se nakonec Jorg. „Na bojové misi, rád bych vám připomněl. Jakkoli vám nemohu rozkazovat, přesto si dovoluji vyjádřit pevné přesvědčení, že bychom se podle toho měli chovat,“ napomenul Deana.

„A vyprošuji si, abyste rezignoval na řádné oslovení, veliteli. Jsem poručík! Respektujte to, prosím!“

„Kamaráde...“ protáhl Dean naoko otráveně a bylo vidět, jak ho těší provokovat ten zelený mozeček ve veverčím kožíšku svým nevojenským chováním. „Já tě povýšil na svého kumpána ve zbrani, a ty si toho asi nevážíš. Degraduji tě zpátky na poručíka spřátelené armády. To je rozkaz,“ dodal Dean pobaveně. Došel až k okraji zahradního bazénu Martyho rodičů a po kočičím způsobu se tam požívačně natáhl na záda. Ne, tenhle velitel vojnu fakt nebaštil.

„A co tady teda... chcete?“ vzpamatoval se Marty ze zaujetí, které v něm hádka obou zvířecích vojáků vyvolala. Zaujala ho natolik, že zapomněl i na malé kotě. Kde je? Marty se po něm ohlédl a uviděl ho zalezlé zpátky pod keřem.

Čeho se bojí?

„Aááá, co tady chceme...?“ protáhl Dean a hodlal pokračovat.

„Spolupráci! Spojenectví! Vítězství!“ vpadl mu do toho Jorg a slova z něj vystřelovala jako z malorážky. „A pokud to nebude možné, eliminaci protivníka až k jeho úplné likvidaci!“

„Pro sto chlupů na kožichu, Jorgu!“ zaúpěl Dean otráveně. „Nech už toho vojenského šaškování! Vždyť takhle tu naši misi celou pohnojíš. Nejsi diplomat, tak se do toho necpi a nech vyjednávat mě! Prosíím...“

Překulil se zpátky na všechny čtyři, popošel k Martymu a důvěrně ztišil hlas. „Mozek jeden zelenej, nedokáže pochopit, že nestojí v generálním štábu,“ procedil jenom pro Martyho uši. „Nenech se jím rozladit, Zářící, veverky jsou nudní partáci, když se nebojuje... Jó, v boji je to jiné, to se drž po jejich boku,“ doplnil ještě uznale a přes rameno zkontroloval, jestli je Jorg slyší.

Ten ale stál v předpisovém pozoru a tvářil se, jako kdyby zrovna nevěděl, jestli se má urazit, nebo to nechat být. Přemýšlel tak dlouho, až už to nakonec mohl jenom nechat být, protože ta správná chvíle na uražení vyvanula.

„Ptal se, proč jsme tady. Je to tak, Zářící?“ nadechl se Dean k vyprávění a vypadalo to, že bude dlouhé.

„Ptal,“ přisvědčil Marty, „a taky bych chtěl vědět, co jste zač a jak mě znáte. A kdo je tamto kotě. Ono je taky z vaší armády? A proč mě oslovujete Zářící?“

„Ó, nikoli, není z naší armády,“ pronesl Dean najednou vážně. Až tragicky. „Ono je důvod naší návštěvy. Je na útěku a na cestě pro pomoc. Pomoc od tebe, protože ty jsi Zářící – ten, kdo přináší světlo do temnoty a nabízí naději zoufajícím...“ upřesnil.

Martyho přepadl silný pocit, že se zase do něčeho řítí. Do něčeho, v čem být nechce.

„Pomoc ode mě?“ ujistil se opatrně. „No, já nevím. Proč mi to tedy neřekne samo? Proč jste kvůli tomu přišli vy...?“

Dean se zatvářil, jako by Marty řekl nějakou hloupost. „Kotě nemůže mluvit,“ poučil ho.

Jasně! Jak na to mohl Marty zapomenout? Kotata přece nemluví!

„A jak se teda stalo, že mluvíte vy?“

„Proč mluvíme my? Co je na tom divného?“ Dean se dál tvářil překvapeně. „Kočky přece mluví, to je přirozené. Jenom jim málokdo rozumí. A veverky stejně tak. Všichni mluví...“

„No, všichni ne,“ upozornil ho Marty. „Sám přece říkáš, že to kotě mluvit neumí. Tak je to asi normální zvíře, ne? Protože zvířata běžně nemluví – vy dva musíte být výjimka.“

Z nevěřícího výrazu přešel Dean do nesouhlasného, až skoro uraženého.

„Zářící, tohle už nikdy neříkej. Nikdy. Zvířata mluví. To jenom lidé si toho nevšimli. Někteří. Zbedněnci! Nebuď jako oni, Zářící, ty jsi přece jiný.“

„Ale přece to kotě, sám jsi říkal...“ trval na svém Marty...

„... to kotě ztratilo řeč!“ skočil jim do rozhovoru Jorg. „Zažilo hrozné věci. Má trauma. Podařilo se mu uniknout, aby si zachránilo život, ale zůstalo němé. Je první, komu se to podařilo po dlouhých měsících utrpení. A teď musí přivést pomoc ostatním!“

„Ano,“ Dean teď jenom přitakal, „kapitán má pravdu. Bylo mu umožněno uniknout, aby přivedlo pomoc vězněným. Aby zachránilo jejich ubohé životy.“

Zachránilo životy? pomyslel si Marty a v hlavě se mu rozezněl alarm. Teď po něm začnou chtít, aby jim pomohl, aby je zachránil on. To už jednou zažil a málem pak sám umřel. Do toho podruhé nepůjde. Ne, nezajímá ho to, ať si to nechají.

A pak se slyšel, jak se Deana ptá, kdo je tím vězňitelem. Slyšel se, jak se zajímá, a věděl, že za chvíli se nabídne pomáhat... Proč neposlechl dobrou radu, kterou dal sám sobě?

„Zářící, vězní je zlá, krutá panovnice znalá temných kouzel. Kdybych měl sklon k dramatickým prohlášením jako někteří poručíci našich spojených armád...“ Dean se přes rameno ohlédl po Jorgovi, jestli mu toto jemné popíchnutí neuteklo, a spokojeně zaznamenal, že se Jorg uraženě nafoukl. Pak s potutelným úsměvem pokračoval: „... kdybych chtěl být opravdu

dramatický, tak ji označím za čarodějnici. Zlou a zákeřnou. Ale i kdyby to byla jen obyčejná zlá žena, pravda je, že ty jsi zřejmě jediný, kdo s ní může bojovat a mít šanci na vítězství. Jenom ty sám.“

Super, je to tady! Všechno v Martym křičelo, ať se s nimi okamžitě přestane bavit a pošle je pryč. Ale nedokázal to, naopak.

„A kdo je ta vaše *čarodějnice*?“ pokusil se Marty zlehčit Deanovo tvrzení, ale stejně mu při něm zatrnulo. Bylo mu totiž zřejmé, že do Zahrady až nepříjemně zapadalo.

„Dobře ji znáš. Je to zlořečená vládkyně Zahrady. Strašná velesestra Sophie!“

Cože? Velesestra Sophie? Ta Sophie, kterou poznal jako milou dívku? Jako by Martyho do zad udeřila obrovská palice. Musel si sednout. Nevěřil tomu.

Přesto měl pocit, že to čekal. Že něco takového tušil o Sophii už dávno. V celé té Zahradě je něco děsně špatně...

ESKORTA

Velesestra Sophie má být nejhroznější, nejkrutější vládkyně a tyran-ka? To znělo hodně drsně! Sophie nebyla jeho kamarádka, i když si to o ní na začátku léta chvíli myslel, ale stejně mu tak silná slova k ní neseděla. Moc dobře si totiž pamatoval první dojem, který na něj tenkrát udělala. Jakou vyzařovala krásu.

Pak si ale vzpomněl na druhý dojem a na ty další. Vzpomněl si na temnotu, kterou nosila v očích. Hlubokou, nemilosrdnou. Vybavil si chlad, který se občas prodrál do jejího hlasu, i když se snažila mluvit vesele a přátelsky. A vybavil si to, na co za celé prázdniny tak spokojeně zapomněl.

Na to, jak se nakonec zachovala sobecky a starala se jenom o sebe a o svou Zahradu. Vlastně se tehdy zachovala krutě. Že by mohla někoho týrat? Najednou to Martymu neznělo tak úplně nesmyslně. Přesto se ale ještě zdráhal úplně uvěřit...

„Děláte si ze mě legraci?“ obrátil se na mluvícího kocoura a uvědomil si, že na něj dostal vztek. Na řeči, které vede, a taky na způsob, jakým se na něho dívá. Pozoroval ho nevyzpytatelným kočičím pohledem a chvíli neodpovídal. Sophie dělávala to stejné. Martyho pocity se vařily.

„Sophii znám. Není zrovna nejvládnější, ale že by někoho trápila, schválně a pro svoje uspokojení, to se mi fakt nezdá. Vždyť ona sama byla nedávno málem obětí zlých sil. A navíc – jak by to dělala? A kde?“

„Nooo...“ zavrnl Dean protáhle a pořád se na něj díval. Martyho to vytočilo ještě o trochu víc.

„Obávám se, Záříci, že nevíš všechno. Zdaleka ne všechno...“ předl Dean tiše a trochu výsměšně. „Popravdě: nevíš nic!“

„Že ne?!“ zvyšoval Marty hlas a zlost v něm stoupala. „Že nevím nic?! Tak to se pleteš! Já tam byl, já znám říši velesestry Sophie! Znáám Zahradu! Prošel jsem ji skoro celou na začátku léta a nikoho trpícího jsem tam neviděl. Nikoho vězněného. Ani jsem tam nikoho takového nemohl vidět. A víš proč?“ udělal pauzu, aby jeho hlavní argument pořádně vynikl. „Protože tam nikdo takový není!“

Až ho samotného překvapilo, jak moc je na kocoura rozzlobený. Doslova zuřil.

Měl důvod být naštvaný. Říše velesestry Sophie je přece Zahrada. Ano, je to kouzelná zahrada a dějí se v ní věci, které se v jiných zahradách nedějí. Ale když nechá stranou všechno kouzelné, je to jenom obyčejná zahrada s trávníkem, stromy, keři a cestičkami mezi tím vším. Nestojí tam žádné domy, žádné vězení. Nic, v čem by velesestra Sophie mohla někoho držet zavřeného a zotročeného. Martyho vytáčelo, že někdo může uvěřit takovému nesmyslu. Ty kočky jsou snad stejně hloupé jako lidi...

Dean proti naštvanému Martymu vypadal zcela klidně. Když Marty udělal krátkou pauzičku, aby nabral dech, Dean jen protáhle zavrnl a prohlásil: „Ách, to jsou mi krásné pohádky...“ Posměšně. „Viděl jsi celou její říši, povídáš? Viděl jsi tu krásnou zahradu, ten nádherný kus divoké přírody uprostřed města, Záříci? Viděl?“ Jemně brumlavý kočičí hlas Martyho úplně bodal do uší, protože v něm bylo tolik výsměchu, že se začínal bát toho, co mu Dean chce říct.

„Když jsi tohle všechno viděl, Zářící...“ pokračoval kocour, vzpřímil se na všechny čtyři a popošel k Martymu, „... kolik jsi tam viděl našich bratrů?“

Bratrů? Jak to myslíš?

„Ano, bratrů, netvař se tak nechápal, Zářící. Našich bratrů. Bratrů mě a Jorga. Nás všech ostatních.“

Martymu to pořád nedocházelo.

„Zvěře!“ vyštěkl Jorg. Tedy pokud se takovému ostrému skřeku dá uveřejnit štěkání. „Kolik jste v Zahradě viděl nějaké živé zvěře. Koček, veverek, ptáků... prostě KOHOKOLI ŽIVÉHO?!“ poslední slova zdůraznil tak naléhavě, že to konečně Martymu došlo.

Kohokoli. Kohokoli živého. Cokoli, co se hýbe a proudí v tom krev.

Marty se pokusil zavzpomínat, ale hned věděl, že na nic nepřejde. Na nic. Jorg s Deanem měli pravdu; žádné zvíře v Zahradě při svém dobrodružství nepotkal. Nic. Ani moucha tam neletěla.

Vůbec mu to tenkrát nepřišlo divné. Ani si toho nevšiml. Jak to? Možná proto, že tam potkal hromadu jiných, naprosto nečekaných překvapení a divů. Potkal jich tolik, že by mohly odpoutat jeho pozornost klidně na celé prázdniny. Možná na několik prázdnin. Měl toho tehdy, jak se říká, „plný brejle“, takže se nikdo nemůže divit, že leccos jeho pozornosti prostě uniklo.

Přesto se teď sám před sebou zastyděl. Takové divné věci si všimnout měl. V celém tom kusu přírody se nepohybovalo ani jedno zvíře.

Dean na něho hleděl a z Martyho výrazu poznával, že jej mají tam, kam ho nasměrovali.

„Ano, Zářící, ano. Ani housenka. Ani vrabeček, který by tu housenku sezobl. Žádná živá zvířecí duše se v Zahradě neprohání. A přitom tam patří. Přece příroda, to nejsou jenom stromy a květiny. Příroda jsme i my. Proč jsi nás tedy v říši velesestry Sophie, v té její kouzelné, čarokrásné Zahradě, nepotkal?“ Dean zase přetékal jízlivostí. „Aha?“ nechal Martyho, aby mu to došlo. „Prostě proto, že se všech našich bratrů zbavila.“